

GEORGES SIMENON

Integrala

Maigret

III

- Careul de aş
Nebunul din Bergerac
Maigret şi mortul
Maigret şi şcoala crimei
Cazul Louise Laboine
Maigret şi omul dublu
Prietenă doamnei Maigret
Maigret se înşală

Traduceri de Nicolae Constantinescu, Barbu Cioculescu,
Simona Cioculescu, Alexandru Mirodan, Elena Cantacuzino

POLIROM
2013

Georges Simenon, *La tête d'un homme*

La tête d'un homme © 1931 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Careul de azi © 2006, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Le Fou de Bergerac*

Le Fou de Bergerac © 1932 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Nebunul din Bergerac © 2004, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Maigret et son mort*

Maigret et son mort © 1948 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Maigret și mortal © 2004, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Maigret à l'école*

Maigret à l'école © 1954 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Maigret și școala crimei © 2004, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Maigret et la jeune morte*

Maigret et la jeune morte © 1954 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Cazul Louise Laboine © 2004, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Maigret et l'homme du banc*

Maigret et l'homme du banc © 1953 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Maigret și omul din bancă © 2006, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *L'amie de Madame Maigret*

L'amie de Madame Maigret © 1950 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Prietenă doamnei Maigret © 2006, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Maigret se trompe*

Maigret se trompe © 1953 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Maigret se înșală © 2005, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

GEORGES SIMENON ® & Simenon.tm, all rights reserved.

MAIGRET ® Georges Simenon Limited, all rights reserved.

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Cuprins

Careul de aşि	5
Nebunul din Bergerac	107
Maigret şi mortul	205
Maigret şi şcoala crimei	343
Cazul Louise Laboine	457
Maigret şi omul dublu	575
Prietena doamnei Maigret	697
Maigret se înşală	817

III

Ziarul rupt

— Ceva nou?

Lucas se aşeză mai întâi pe marginea patului, după ce dădu mina cu Maigret.

— Ceva nou! Dar nu extraordinar... Directorul de la *Sifflet* mi-a dat pînă la urmă scrisoarea pe care a primit-o dimineaţă pe la zece despre povestea de la Santé.

— S-o văd!

Brigadierul îi înmînă o hîrtie murdară, plină de modificări făcute cu creion albastru, pentru că cei de la *Sifflet* se muljumiseră să taie cîteva pasaje din scrisoare și să lege frazele între ele ca să le trimîtă apoi la cules.

Mai erau și indicațiile tipografice, precum și inițialele linotipistului care culese articolul.

— O foaie de hîrtie din care s-a tăiat partea de sus, probabil pentru a face să dispară o mențiune imprimată, constată Maigret.

— Bineînțeles! La asta m-am gindit și eu imediat! Mi-am zis că biletul fusese probabil scris într-o cafenea. Am fost la Moers, care pretinde că recunoaște hîrtia de scrisori folosită în cele mai multe cafenele din Paris.

— Și a găsit?

— În nici zece minute. Hîrtia vine de la cafeneaua *La Coupole*, de pe bulevardul Montparnasse. De-acolo vin... Dîn păcate, prin local se perindă vreo mie de consumatori pe zi și mai bine de cincizeci de persoane cer hîrtie de scris.

— Ce spune Moers despre scris?

— Încă nimic. Trebuie să-i înapoiez scrisoarea ca să-o supună unei expertize în toată regula. Pînă atunci, dacă vreți să mă intorc la *Coupole*...

Maigret nu scăpa din ochi *La Citanguette*. Uzina cea mai apropiată tocmai își deschise porțile și o mulțime de muncitori, cei mai mulți pe biciclete, se depărtau în lumina tristă a apusului de soare.

La parterul localului era aprins un singur bec electric, și comisarul putea să urmărească mișcările clienților.

Erau vreo șase consumatori în fața teighelei de zinc și căjuia se uitau la Dufour cu oarecare suspiciune.

— Ce face acolo? întrebă Lucas, zârindu-și de departe colegul. Uite-l și pe Janvier, care stă cu fața spre apă puțin mai departe!

Maigret nu mai asculta. Acum observa partea de jos a scării în spirală care pornea din spatele barului. Or, tocmai apăruseră niște picioare. Se opriră un moment, apoi o siluetă se apropie de celelalte și chipul palid al lui Joseph Heurtin își făcu apariția în plină lumină.

În același timp, comisarul văzu un ziar de seară care tocmai fusese pus pe o masă.

— Auzi, Lucas... Au preluat și alte ziare informația din *Sifflet*?

— N-am citit nimic. Dar o vor prelua cu siguranță, ca să ne calce pe nervi...

Maigret ridică receptorul.

— *La Citanguette*, domnișoară. Repede!

Pentru prima dată de dimineață, Maigret se infierbintase. De cealaltă parte a Senei, patronul vorbea cu Heurtin, întrebându-l probabil ce voia să bea.

Oare primul gind al evadatului de la Santé nu va fi să citească ziarul aflat la indemînă?

— Alo!.. Alo, da...

Pe celălalt mal, Dufour se ridicase de pe scaun și intrase în cabină.

— Atenție, bătrine! Pe masă e un ziar... Nu trebuie să-l citească... Cu nici un pref...

— Ce trebuie să...?

— Repede!... S-a așezat. Are ziarul în fața ochilor...

Maigret se ridicase în picioare, crispăt. Dacă Heurtin ctea articolul, s-ar fi dus pe apa simbetei tot experimentul atât de greu obținut.

Îl vedea pe condamnat trîndindu-se pe o bancă de lingă perete, punind coatele pe masă și ținându-și capul între mîini.

Patronul se apropie și așeză în fața lui un pahar cu băutură.

Dufour avea să revină în sală și să ia ziarul...

Lucas, deși nu era la curent cu amânuntele cazului, ghicise și se uită și el cu mare atenție pe fereastră. Un moment, vederea le-a fost

acoperită de un remorcher care trecea prin fața lor, cu farurile albe, verzi și roșii aprinse, șulerind cu disperare.

— Gata! mormâi Maigret în momentul în care, pe celălalt mal, inspectorul Dufour revenea în sala localului.

Heurtin deschisese ziarul cu un gest neglijent. Oare informația care îl privea se afla pe prima pagină? O va vedea imediat?

Și va avea Dufour destulă prezență de spirit ca să înlăture pericolul?

Detaliu caracteristic: inspectorul, înainte să acționeze, simți nevoia să întoarcă puțin capul spre Sena și să arunce o privire în direcția ferestrei la care se afla șeful lui.

Nu părea deloc omul potrivit, scund și curățel cum era, în localul acela plin de hamali duri și de muncitori din uzină.

Totuși, se apropiere Heurtin și întinse mina spre ziar. Probabil îi spunea:

— Pardon, domnule, e al meu...

Cițiva consumatori de la bar întoarseră capul. Evadatul ridică spre interlocutorul lui o privire mirată.

Dufour insistă, încerca să apuce ziarul, se apleca.

— Hm! Hm! făcu Lucas, aflat lingă Maigret.

Fusese de ajuns! Pentru că scena se schimbă brusc. Heurtin se ridicase în picioare, lent, ca un om care încă nu știe ce va face.

Mina lui stîngă era crispată pe marginea ziarului, căruia polițistul nu-i dăduse drumul.

Brusc, luă cu celalătă mină un sifon de pe masa vecină și îl lovi în cap pe inspector.

Janvier se afla la nici cincizeci de metri, pe malul apei. Totuși, nu auzi nimic.

Dufour se clătină. Se izbi de bar și sparse două pahare.

Trei oameni se repeziră la Heurtin. Alți doi îl țineau pe inspector de brațe.

Probabil că se stîrnise zarvă, pentru că Janvier, incetind să mai contemple reflexele apei, întoarse capul spre local, făcu cițiva pași, după care o luă la fugă.

— Repede! Ia o mașină... Dă fuga acolo, îi ordona Maigret lui Lucas.

Brigadierul se conformă fără tragere de inimă. Știa că va ajunge prea tîrziu.

Chiar și Janvier, care se afla la fața locului...

Evadatul se zbătea, striga ceva. Îl acuza oare pe Dufour că era de la poliție?

În orice caz, își recăpătă o clipă libertatea mișcărilor, iar el profită ca să lovească becul electric cu sifonul pe care nu-l lăsase din mină.

Cu miinile crăpătate pe pervazul ferestrei, comisarul stătea nemăscat. Pe chei, sub el, un taxi se punea în mișcare. Cineva aprinse în local un băț de chibrit, care se stinse imediat. Cu toată distanța, Maigret era aproape sigur că răsunase o împușcătură.

Minute interminabile. Taxiul, care trecuse podul, mergea tîrîș-grăpiș pe drumul plin de gropi de pe celălalt mal al Senei.

Mașina înainta atât de încet, încît, la două sute de metri de *La Citanguette*, brigadierul Lucas sări din taxi și porni în fugă. Poate că auzise împușcătura?

Răsună un ūierat strident. Lucas sau Janvier chemau ajutoare...

Și, acolo, în spatele geamurilor murdare pe care litere de email anunțau – lipseau un *m* și un *r* – *Puteți veni cu mîncarea de-acasă*, se aprinse o luminare, scoțind din întuneric forme vagi aplecate peste corpul unui om.

Dar scena era confuză. Siluetele, văzute de la o asemenea distanță și atât de prost luminate, erau imposibil de recunoscut.

Fără să se miște de la fereastră, Maigret telefona:

— Alo! zise el cu o voce înăbușită. Comisariatul Grenelle? Oameni, imediat, în mașină, în jurul localului *La Citanguette!*... Un individ înalt, cu capul mare și palid la față, să fie arestat imediat dacă încearcă să fugă... și chemați un doctor...

Lucas ajunse la fața locului. Taxiul lui oprise în dreptul unuia dintre geamurile vitrinei, ascunzîndu-i comisarului o parte din sala localului.

În picioare pe un scaun, patronul puse un bec nou și lumina puternică inundă din nou încăperea.

Deodată, sună telefonul.

— Alo!... Dumneavoastră sănăti, domnule comisar?... Aici judecătorul Coméliau... Da, sănt acasă. Am avut invitații la cină. Dar am vrut să fiu cu sufletul impăcat...

Maigret tăcea.

— Alo! Nu intrerupeți... Mă auziți?

— Alo, da...

— Vă aud foarte slab... Ați citit ziarele de seară? Toate preiau dezvăluirile din *Sifflet*... Cred că ar fi bine să...

Janvier ieșea în fugă din local și se repezea în dreapta, în bezna terenului viran.

— În afară de asta, totul e bine?

— Totul e bine! râcni Maigret, inchizind.

Era lac de transpirație. Pipa îi căzuse pe podea și tutunul incandescent începea să ardă covorul.

— Alo! *La Citanguette*, domnișoară...

— Tocmai vorbeați cu cineva...

— Îți cer *La Citanguette*... S-a înteles?

Și constată, după o anumită mișcare din local, că telefonul suna.

Patronul vru să se îndrepte spre aparat, dar Lucas i-o luă înainte.

— Alo, da... Domnule comisar?

— Eu sunt! răspunse Maigret cu o voce ostenită. A șters-o, ai?

— Bineînteleas!

— Dufour?

— Cred că nu-i nimic grav. I-a zdrelit pielea capului. Nici măcar n-a leșinat.

— Vine și poliția de la Grenelle.

— Vine degeaba. Cunoașteți locul... Șantiere, grâmezi de materiale, curți de uzine, apoi străduțele din Issy-les-Moulineaux...

— S-a tras?

— A fost o impușcătură. Dar nu reușesc să afli cine a tras. Sunt toți năuciți, foarte cuminti. Nici măcar nu par să înțeleagă ce s-a întimplat.

O mașină dădea colțul cheiului, lăsa doi agenți, apoi încă doi la o sută de metri mai departe.

Alți patru agenți coborâră în fața localului și unul dintre ei dădea ocol imobilului ca să păzească cea de-a doua ieșire, așa cum se făcea de obicei.

— Ce fac? întrebă Lucas, după un moment de tăcere.

— Nimic... Organizează urmărirea, pentru orice eventualitate...

Vin și eu...

— Ați chemat un medic?

— Am chemat...

Telefonista, care se ocupa și de recepția hotelului, tresări văzind o umbră mare în fața ei.

Maigret era atât de calm, atât de rece, avea o față atât de lipsită de expresie, încât nu părea să fie om ca toți oamenii.

— Cât face?

— Plecați?

— Cât face?

— Trebuie să întreb administratorul... Cite con vorbiri telefonice ați avut? Stați puțin...

Văzind că se ridică de pe scaun, comisarul o prinse de braț, o forță să se așeze la loc și puse pe birou o bancnotă de o sută de franci.

— E destul?

— Da... Cred că da... Dar...

Maigret plecă ofțind, merse lent pe trotuar și trecu podul fără să grăbească pasul măcar o clipă.

La un moment dat, își pipăi buzunarele, vrînd să-și scoată pipa, nu o găsi și probabil că își zise că era un semn râu, pentru că pe buze li apăru un zîmbet amar.

În jurul localului se opriseră cîțiva mateloți, dar fără să se arate foarte curioși. Cu o săptămînă înainte, doi arabi se omoriseră între ei în același loc. Cu o lună în urmă, fusese scos din apă, cu o cange, un sac în care se aflau picioarele și trunchiul unei femei.

Se puteau zări imobilele luxoase din Auteuil, acoperind orizontul de cealaltă parte a Senei. Vagoanele unui metrou faceau să se cutremure un pod din apropiere.

Începuse să picure. Agenți în uniformă mișunau de colo-colo, proiectînd în jurul lor lumina palidă a lanternelor.

Numai Lucas stătea în picioare în bar. Clientii care asistaseră sau luaseră parte la incăierare se așezaseră lingă perete.

Iar brigadierul trecea de la unul la altul, examina actele, în timp ce oamenii se uitau urit la el.

Dufour fusese deja dus în mașina poliției, care demară cît putea de lin.

Maigret nu spuse nimic. Cu mlinile în buzunarele pardesiului, se uită în jur, lent, cu o privire care părea strivitoare.

Patronul vru să-i explică ceva.

— Jur, domnule comisar, că atunci cînd...

Maigret îi făcu semn să tacă, se apropie de un arab, îl cercetă din ochi din cap pînă-n picioare, iar acesta se făcu pămîntiu la față.

— Lucrezi undeva?

— Da, la Citroën...

— Pentru cît timp mai ai interdicție de sedere?

Maigret îi făcu semn unui agent, un semn care însemna: „Ia-l!”.

— Domnule comisar! strigă arabul, care era impins spre ușă. O să vă explic... N-am făcut nimic...

Maigret nu mai asculta. Un polonez nu avea actele chiar în regulă.

— Ia-l!